

METROPOLITAN ARCHEPARCHY OF PHILADELPHIA
Ukrainian Catholic
827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@ukrcap.org

No. 523/2017 O

This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

PASTORAL MESSAGE
OF THE UKRAINIAN CATHOLIC HIERARCHY OF THE U.S.A.
TO OUR CLERGY, HIEROMONKS AND BROTHERS, RELIGIOUS SISTERS,
SEMINARIANS AND BELOVED FAITHFUL

CHRIST IS BORN!

The birth of Christ – the time when the Christian world becomes immersed, as if in a fairy-tale of its childhood: fancy sparkling garlands, glistening Christmas tree ornaments and the comfort of family festivities, with its familiar aroma of Holy Eve supper reminiscent of childhood and the excitement of waiting for gifts as children. At this time, it even seems to adults that the mystical joy of Christmas, almost here and now, is leading them to the Promised Land of comfort and fulfillment of all dreams. We would venture to say that Christmas, somehow in a mysterious, incomprehensible way, hands down to us the distant, gentle taste of Heaven.

On a purely human level, Christmas, possibly as no other of our Christian feast days, manifests to us the essence of all our most profound aspirations, that is, to be part of a community, the community of a large family, sitting at the festive table of Our Heavenly Father.

Nevertheless, somehow we forget or we don't want to possibly remember, that in order to achieve the aim to which our entire inner being aspires, it is necessary we go all the way through. For we, as human beings, still find ourselves in the valley of tears and as our divine services say, the earthly "life – is but a shadow and a dream". To walk along this road, along the road of achieving our destiny – is to follow Jesus Christ. It means to follow Him Who put aside His glory and entered the darkness of this world, where the human being suffers, removed from the intimacy of God.

Christ could have been born in a royal palace. He could have become a worldwide ruler who imposes his will on the passive masses of subjects, whom He forcibly pulls, each and every one, into the embrace of the Loving Father. However, how could God, who is Love, desire compulsory "love"? Could a Loving Father try to compel his children to love Him by force?

This is the reason why Christ did not choose the path of power. He chose the path of Love, which is the only one that can overcome evil which reigns in this world. Love is the one and only thing that can prompt the human heart to respond with love. He chose the path of accomplishing the will of the Father in order to gather together into one all the scattered children of God (John 11, 52) through Sacrifice. His mission – redemption of humanity, restoring the relationship of the human person with God, this – the Sacrifice, is a sacrifice from the very beginning to the very end.

The Sacrifice which began at that moment when the Son of God, the Second Person of God, set aside his Glory, Power, Grandeur and lowered Himself, assuming human nature, becoming one of those who suffer in the valley of banishment. His Sacrifice passed both through the cold cave, which served as a stable for flocks of sheep in the vicinity of Bethlehem – the town of his human ancestor – King David. It went through the simplest manger, where feed was left for the livestock, through the prickly hay, through the rejection of the neighbors. It continued through the flight into Egypt and simple years of childhood and youth in the forgotten Galilean town, which, it seems, had a bad reputation among the people. His Sacrifice undergoes the rejection of those to whom He was sent, who dishonored Him by their ridicule and cruelty all the way to the Cross. Nonetheless, Christ fulfilled His mission and accomplished the will of the Heavenly Father.

Each one of us is called to walk down His path, to continue His mission. However, this requires our understanding of the fact that we are members of His Body, that is, the Church. This demands of us an ever closer union with Him here on earth, a unity with Him in Love, in order to be able to unite ourselves with His Sacrifice, as participants in His mission.

In Christmas, in a mysterious and incomprehensible manner, the beginning of His mission is joined together with our foretaste of Heaven. The beginning and end unite. Simultaneously, we have a call to come walk with Him on the way, and in doing so, we already have the power to experience in advance the foretaste of the joy of a completed journey. Thus Christmas is not only the joy of a family celebration, not just the shimmering heavenly lights, but a call directed to each one of us, a call to set out on a journey.

At the time of beginnings of the Chosen People, God said to our Forefather Abraham in Ur of Chaldea: come out of yourself. And this call is directed to each one of us: come out of yourself. Come out of your preoccupation with daily monotony; come out of your fears and limitations and come stand before the manger in which the mission of Christ begins. It is a mission which is not easy, but a necessary prerequisite for reaching the goal of our existence, – to be with God for all eternity.

Christ is Born!

+Stefan Soroka
Archbishop of Philadelphia for Ukrainians
Metropolitan of Ukrainian Catholics in the United States

+Paul Chomnycky, OSBM
Eparch of Stamford

+Benedict Aleksiychuk (author)
Eparch of St. Nicholas in Chicago

+ Bohdan J. Danylo
Eparch of St. Josaphat in Parma

+John Bura
Auxiliary Bishop of Philadelphia

+Andriy Rabyi
Auxiliary Bishop of Philadelphia

Christmas 2017

METROPOLITAN ARCHDIOCESE OF PHILADELPHIA
Ukrainian Catholic
827 North Franklin Street
Philadelphia, Pennsylvania 19123-2097
Phone (215) 627-0143 Fax (215) 627-0377
ukrmet@ukrcap.org

No. 523/2017 O

This Number Should be Prefixed to Your Reply

Office of the Metropolitan

**ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ ЄПІСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ В СПОЛУЧЕНИХ ШТАТАХ
АМЕРИКИ
ВСЕЧЕСНИМ ОТЦЯМ, ПРЕПОДОБНИМ ЧЕНЦЯМ І ЧЕРНИЦЯМ,
СЕМІНАРИСТАМ ТА ДОРОГИМ ВІРНИМ**

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Різдво Христове – час, коли християнський світ поринає неначе в казку свого дитинства: мерехтіння примхливих гірлянд, сяйво ялинкових прикрас і затишок сімейного свята, знайомий з дитинства запах святвечірнього столу і дитяче очікування дарунків. І навіть дорослим у цей час здається, що казкова радість Різдва ось-ось введе у заповітний край затишку і здійснення усіх мрій. Відважилися б ми сказати, що Різдво, якось у таємничий, незбагненний спосіб передає нам віддалений, легенький присмак Неба.

На чисто людському рівні Різдво, можливо як ні одне із наших християнських свят, проявляє нам суть усіх наших глибинних устремлінь: бути у спільності, спільності однієї великої Родини за святковим столом Нашого Небесного Отця.

Проте, якось забуваємо, чи не хочемо, можливо, про це пам'ятати, що для того, щоб досягнути цю ціль, до якої стримить усе наше внутрішнє єство, потрібно перейти дорогу. Бо ми, як людство, усе ще знаходимося у долині сліз, а як каже наше богослужіння туземне «життя – це тінь і сон». Йти цією дорогою, дорогою досягнення нашого призначення – це йти за Ісусом Христом. Йти за Тим, Хто відклав свою Славу і ступив у темряву цього світу, в якому людина страждає, віддалена від Божої близькості.

Христос міг народитися у царській палаті, стати всесвітнім володарем, який накидає свою волю інертним масам підданих, який насилу тягне усіх і кожного в обійми Люблячого Отця. Але хіба може Бог, який є Любов, прагнути насильної «любові»? Хіба може Люблячий Батько старатися силою заставити своїх дітей любити Себе?

Тому Христос вибрав не шлях Влади, а шлях Любові, яка єдина може перемогти зло, яке панує в цьому світі. Яка єдина може спонукати людське серце відповісти любов'ю. Він обрав шлях виконання волі Отця, щоб зібрати усіх розпоршених дітей Божих в одно (див. Ів. 11, 52) через Жертву. Його місія – спасіння людини, повернення людини у спільність з Богом, це – Жертва, жертва від самого початку і до кінця.

Жертва, яка розпочалася у той момент, коли Син Божий, Друга Особа Божа відклав свою Славу, Владу, Велич і принизив Самого Себе, прийнявши людську природу, ставши одним із тих, хто терпить у

долині вигнання. Його Жертва пройшла і через холодну печеру, яка слугувала стайнею для стад овець в околицях Вифлеєму – міста з якого походив Його славний тілесний предок – цар Давид. Пройшла через звичайнісінькі ясла, в які вкладали корм для худоби, через колюче сіно, через відкинення ближніх. Продовжилась через вигнання в Єгипет і скромне дитинство та юність в забитому галілейському містечку, про яке, здається, в народі йшла погана слава. Його Жертва проходить через відкинення від тих, до кого Він був посланий, через наругу і знущання, аж до Хреста. Проте, Христос сповнив свою місію, сповнив волю Небесного Отця.

І кожен з нас покликаний йти Його шляхом, продовжуючи Його місію. А це вимагає від нас усвідомлення того, що ми – члени Його Тіла, тобто, Церкви. Це вимагає від нас чим тіснішого з'єднання з Ним вже тут на землі, з'єднання з Його Любов'ю, щоб можна було з'єднатись з Його Жертвою, як учасник Його місії.

У Різдві у таємничий і незбагнений спосіб з'єднується початок Його місії і наш передсмак Неба. З'єднуються початок і кінець. Одночасно маємо заклик до того, щоб йти в дорогу за Ним і уже спроможність наперед осягнути передсмак радості завершеної мандрівки. Тож Різдво – це не тільки радість сімейного свята, не тільки відсяй небесного світла, але й заклик, спрямований до кожного з нас, заклик відправитись в путь.

На початках вибраного народу Бог сказав до Праотця нашого Аврама в Урі Халдейським: Вийди до себе. І цей заклик сьогодні спрямовується до кожного з нас: вийди до себе. Вийди з своєї заклопотаності сірим щоденням, вийди зі своїх страхів і обмежень і стань перед ясла, в яких починається місія Христа, твоя місія. Місія, яка не є легкою, але, яка є необхідною передумовою осягнення цілі нашого існування – бути у вічності з Богом.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

**+Високопреосвященний Стефан Сорока
Митрополит Української Католицької Церкви у США
Архиєпископ Філадельфійський для Українців**

**+Преосвященний Павло Хомницький, ЧСВВ
Єпископ Стемфордської єпархії**

**+Преосвященний Венедикт Алексійчук
Єпископ Чиказької єпархії святого Миколая (автор)**

**+Преосвященний Богдан Данило
Єпископ Пармської єпархії святого Йосафата**

**+Преосвященний Іван Бура
Єпископ-Помічник Філадельфійський**

**+Преосвященний Андрій Рабій
Єпископ-Помічник Філадельфійський**

Різдво 2017 р.